

“मीठे बच्चे – ज्ञानको तेस्रो नेत्र सदा खुल्ला रह्यो भने खुशीले रोमाञ्च खडा हुन्छ, खुशीको पारा सदा चढिरहन्छ।”

प्रश्न:- यतिबेला मनुष्यको नजर धेरै कमजोर छ, त्यसैले उनीहरूलाई सम्झाउने युक्ति के हो?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- त्यसको लागि तिमीले यस्ता ठूला चित्रहरू बनाऊ, जो उनीहरूले टाढैबाट देखेर बुझून्। यो सृष्टि चक्रको चित्र त धेरै ठूलो हुनुपर्छ। यो हो अन्धाहरूका अगाडि ऐना।

प्रश्न:- सारा दुनियाँलाई स्वच्छ बनाउनमा तिम्रो मदतगार को बन्छ?

उत्तर:- यो प्राकृतिक प्रकोप तिम्रो मदतगार बन्छ। यो बेहदको दुनियाँको सफाइको लागि अवश्य पनि कोही मदतगार चाहिन्छ।

ओम् शान्ति। गायन पनि छ- बाबाबाट एक सेकेण्डमा वर्सा अर्थात् जीवनमुक्ति। अरु त सबै छन् जीवनबन्धनमा। यो एउटै त्रिमूर्ति र गोलाको जुन चित्र छ, त्यही मुख्य हो। यो धेरै नै ठूलो हुनुपर्छ। अन्धाको लागि त ठूलो ऐना चाहिन्छ, जसमा राम्ररी देख्न सक्नु किनकि अहिले सबैका नजर कमजोर छन्, बुद्धि कम छ। बुद्धि भनिन्छ तेस्रो नेत्रलाई। तिम्रो बुद्धिमा अब खुशी आएको छ। खुशीमा जसको रोमाञ्च खडा हुँदैन, अर्थात् शिवबाबाको याद गर्दैनन्, उनलाई भनिन्छ ज्ञानको तेस्रो नेत्र अलिकति खुलेको छ, अस्पष्ट छ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- कसैलाई पनि छोटकरीमा सम्झाउनु छ। ठूला-ठूला मेला आदि लाग्छन्, बच्चाहरूले जानेका छन्- सेवा गर्नेको लागि वास्तवमा एक चित्र नै पर्याप्त छ। ठीक छ, गोलाको चित्र भए पनि कुनै हर्जा छैन। बाबा, ड्रामा र वृक्षको अथवा कल्प-वृक्षको र ८४ को चक्रको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ। ब्रह्माद्वारा बाबाको यो वर्सा मिल्छ। यो पनि राम्रोसँग स्पष्ट छ। यो चित्रमा सबै आउँछ, अरु यति धेरै चित्रको आवश्यकता रहँदैन। यी दुई चित्र धेरै ठूला-ठूला अक्षर होस्। लिखत पनि होस्। जीवनमुक्ति परमपिता परमात्माले दिएको जन्मसिद्ध अधिकार हो, हुनेवाला विनाश भन्दा पहिला। विनाश पनि अवश्य हुने नै छ। ड्रामाको योजना अनुसार आफैं सबै बुझ्छन्। तिमीले सम्झाउन पनि आवश्यक पर्दैन। बेहदका बाबाबाट यो बेहदको वर्सा मिल्छ। यो कुरा त बिल्कुल पक्का याद रहनु पर्छ। तर मायाले तिमीबाट भूल गराइदिन्छ। समय बित्दै जान्छ। गायन पनि छ नि- बहुत गर्दै... यसको अर्थ यतिबेलाको हो। बाँकी थोरै समय मात्र रहेको छ। स्थापना त भइ नै रहेको छ, विनाश हुनलाई थोरै समय छ। थोरैमा पनि थोरै बाँकी रहँदै जान्छ। विचार गरिन्छ फेरि के होला? अहिल्यै त जागृदैनन्। पछि जागृदै जान्छन्। आँखा उघ्रिँदै जान्छन्। यी आँखा होइन, बुद्धिका आँखा। साना-साना चित्रहरूबाट यति आनन्द आउँदैन। ठूला-ठूला बन्छन्। विज्ञानले पनि कति सहयोग गर्छ। विनाशको लागि तत्त्वले पनि मदत गर्छन्। कौडी खर्च नगरिकनै तिमीलाई कति सहयोग दिन्छन्। तिम्रा लागि बिल्कुल विनाश गरिदिन्छन्। यो बिल्कुलै छी-छी दुनियाँ हो। अजमेरमा स्वर्गको यादगार छ। यहाँ देलवाडा मन्दिरमा स्थापनाको यादगार छ, तर कहाँ केही बुझ्न सक्छन् र! अहिले तिमी समझदार बनेका छौ। भन्न त मनुष्यले भन्छन्- विनाश हुन्छ भन्ने कुरा हामीले जान्दैनौं, बुद्धिमा आउँदैन। एक कथा छ नि- बाघ आयो, बाघ आयो। पत्याउँदैनथे। एक दिन आएर सबै गाई खाइदियो। तिमीले पनि भनिरहन्छौ- यो पुरानो दुनियाँ गयो कि गयो। बहुत गयी थोडी रही...।

यो सारा ज्ञान तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रहनु पर्छ। आत्माले नै धारणा गर्छ। बाबाको आत्मामा पनि ज्ञान छ, उहाँले जब शरीर धारण गर्नुहुन्छ, अनि त्यो ज्ञान दिनुहुन्छ। उहाँमा ज्ञान भएकै हुनाले उहाँलाई परमपिता परमात्मा ज्ञानका सागर भनिन्छ। उहाँले सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ। आफूलाई त जान्नुहुन्छ नि। अनि सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ त्यो पनि ज्ञान छ, अंग्रेजीमा नलेजफुल शब्द धेरै राम्रो छ। मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको बीजरूप हुनुहुन्छ त्यसैले त्यसको सारा ज्ञान उहाँमा छ। तिमीले यो नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छौ। शिवबाबा त हुनुहुन्छ नै ज्ञानका सागर। यो कुरा राम्रोसँग बुद्धिमा राख्नुपर्छ। यस्तो होइन, सबैको बुद्धिमा एकनास धारणा हुन्छ। लेख्न त लेख्छन् तर धारणा केही पनि हुँदैन। नाम मात्रको लेख्छन्, बताउन कसैलाई पनि सक्दैनन्। केवल कागजलाई बताउँछन्। कागजले के गरोस्! कागजबाट त कसैले बुझ्दैनन्। यो चित्रबाट धेरै राम्रोसँग बुझ्न सक्छन्। यो सर्वश्रेष्ठ ज्ञान हो, त्यसैले यसका अक्षर पनि ठूला-ठूला हुनुपर्छ। ठूला-ठूला चित्र देखेर मनुष्यले सम्झन्छन्- यसमा अवश्य कुनै सार छ। स्थापना र विनाश पनि लेखिएको छ।

राजधानीको स्थापना, यो हो ईश्वरीय पिताबाट प्राप्त हुने जन्मसिद्ध अधिकार। हरेक बच्चाको हक हो जीवनमुक्ति। त्यसैले बच्चाहरूको बुद्धि चल्नुपर्छ- सबै जीवनबन्धनमा छन्, यिनीहरूलाई जीवनबन्धनबाट जीवनमुक्तिमा कसरी लैजाने? पहिला शान्तिधाममा जान्छन् अनि सुखधाममा। सुखधामलाई जीवनमुक्ति भनिन्छ। यो चित्र खासगरी धेरै ठूलो बन्नुपर्छ। मुख्य चित्र हो नि। धेरै ठूला-ठूला अक्षर भए भने मनुष्यले भन्छन् बी.के. ले यति ठूलो चित्र बनाएको छन्, अवश्य पनि केही ज्ञान हुनुपर्छ। त्यसैले जहाँतहाँ तिम्रा पनि ठूला-ठूला चित्र राखेमा सोध्छन्- यो के हो? भन, यति ठूला चित्रहरू बुझाउनको लागि बनाइएका हुन्। यसमा स्पष्ट लेखिएको छ, बेहदको वर्सा यिनलाई प्राप्त भएको थियो। हिजोको कुरा हो, आज त्यो छैन किनकि ८४ पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा तल आएका हुन्। सतोप्रधानबाट तमोप्रधान त बन्नै पर्छ। ज्ञान र भक्ति, पूज्य र पुजारीको खेल हो नि। आधा-आधामा बिल्कुलै पूरा खेल बनेको छ। त्यसैले यस्ता ठूला-ठूला चित्र बनाउने हिम्मत हुनुपर्छ। सेवाको पनि सोख हुनुपर्छ। दिल्लीले त कुना-कुनामा सेवा गर्नु छ। मेला जात्रामा त धेरै मानिसहरू जान्छन्, त्यहाँ तिमीलाई यही चित्र काममा आउने छ। त्रिमूर्ति, गोला यी हुन् मुख्य। यी धेरै राम्रा चीज हुन्, अन्धाका अगाडि ऐना जस्तै हुन्। अन्धाहरूलाई पनि पढाइन्छ। पढ्ने त आत्माले हो नि। तर आत्माका इन्द्रियहरू साना हुन्छन्, त्यसैले उनीहरूलाई पढाउनको लागि चित्र आदि देखाइन्छ। फेरि थोरै ठूला भएपछि दुनियाँको नक्सा देखाउँछन्। त्यसैले त्यो सारा नक्सा बुद्धिमा रहन्छ। अहिले तिम्रो बुद्धिमा सारा यो ड्रामाको चक्र छ, यतिका सबै धर्म छन्, कसरी-कसरी नम्बरवार आउँछन्, फेरि जान्छन्। त्यहाँ त एकै आदि सनातन देवी-देवता धर्म छ, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ। बाबासँग योग लगाउनाले आत्मा पतितबाट पावन बन्छ। भारतवर्षको प्राचीन योग प्रसिद्ध छ। योग अर्थात् याद। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ म पितालाई याद गर, यसरी भन्नुपर्छ। लौकिक पिताले मलाई याद गर भनेर भन्नुपर्दैन। बच्चाहरूले स्वाभाविक रूपमा बाबा-मम्मा भनिरहन्छन्। ती हुन् लौकिक माता-पिता, यहाँ हुनुहुन्छ पारलौकिक, जसको गायन छ- तुम्हारी कृपा से सुख घनेरे। जसलाई दुःख हुन्छ, उनैले गायन गर्छन्। सुखमा त भनिरहनु पर्ने आवश्यकता नै रहँदैन। दुःखमा छन् त्यसैले पुकार्छन्। अहिले तिमीले जान्यौ- उहाँ माता-पिता हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ नि- दिन-प्रतिदिन तिमीलाई गोपनीय कुरा सुनाउँछु। पहिला कहाँ थाहा थियो- माता-पिता कसलाई भनिन्छ? अहिले तिमीले जान्यौ पिता त उहाँलाई नै भनिन्छ। पिताबाट वर्सा मिल्छ ब्रह्माद्वारा। माता पनि हुनुपर्छ नि किनकि बच्चाहरूलाई गोद लिनुपर्छ। यो कुरा कसैको ख्यालमा पनि आउँदैन। त्यसैले बाबाले घरी-घरी भन्नुहुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू! बाबालाई याद गरिराख। फेरि जहाँ गए पनि लक्ष्य त मिल्थ्यो। बेलायतमा जाऊ, ७ दिनको कोर्स गर्यौ भने पनि धेरै हुन्छ। बाबासँग त वर्सा लिनु नै छ। यादबाटै आत्मा पावन बन्छ। स्वर्गको मालिक बन्छौ। जहाँ गए पनि यो लक्ष्य त बुद्धिमा रहनु पर्छ। गीताको सारा ज्ञान यो ब्याजमा छ। के गर्ने भनेर कसैलाई सोध्न पनि आवश्यक छैन। बाबाबाट वर्सा लिनको लागि अवश्य पनि बाबालाई याद गर्नुपर्छ। तिमीले यो वर्सा बाबासँग अनेक पटक लिएका छौ। ड्रामाको चक्र घुमिरहन्छ। शिक्षकसँग पढेर तिमीले अनेक पटक कुनै न कुनै पद प्राप्त गर्छौ। पढाइमा बुद्धियोग शिक्षकसँग रहन्छ नि। परीक्षा चाहे सानो होस्, चाहे ठूलो होस्, पढ्ने त आत्माले हो नि। यिनको आत्माले पनि पढ्छ। शिक्षकले अनि फेरि लक्ष्य-उद्देश्यलाई याद गर्नु छ। सृष्टिको चक्र पनि बुद्धिमा हुनुपर्छ। बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ। दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ। जति धारण गर्छौ त्यति उच्च पद पाउने छौ। राम्रोसँग याद गरिरहने हो भने फेरि यहाँ आउन पनि किन आवश्यकता पर्छ र? तर फेरि पनि आउँछन्। यस्ता उच्च बाबा, जसबाट यति बेहदको वर्सा मिल्छ, उहाँसँग भेटेर त आऊन्। मन्त्र लिएर सबै आउँछन्। तिमीलाई त धेरै ठूलो मन्त्र मिल्छ। सारा ज्ञान त बुद्धिमा राम्रोसँग रहन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- विनाशी कमाईका पछाडि धेरै समय खर्च गर्नु छैन। त्यो त सबै माटोमा मिसिन्छ। बाबालाई केही चाहिन्छ र? केही पनि चाहिँदैन। केही खर्च आदि गरे पनि त्यो त आफ्नै लागि गर्छन्। यसमा एक पाई पनि खर्च हुँदैन। लडाईँको लागि कुनै गोला आदि त खरिद गर्नु छैन। केही पनि छैन। लडेर पनि तिमी सारा दुनियाँबाट गुप्तै छौ। तिम्रो लडाईँ हेर कस्तो छ। यसलाई भनिन्छ योगबल, सारा गुप्त छ। यसमा कसैलाई मार्ने आवश्यकता छैन। तिमीले केवल बाबालाई याद गर्नु छ। यी सबैको मृत्यु ड्रामामा निश्चित छ। हरेक ५ हजार वर्षपछि तिमीले योगबल जम्मा गर्नको लागि पढाइ पढ्छौ। पढाइ पूरा भएपछि नयाँ दुनियाँमा प्रारब्ध चाहिन्छ। पुरानो दुनियाँको लागि यो प्राकृतिक प्रकोप हो। गायन पनि छ नि- आफ्नो कुलको विनाश कसरी गर्छन्। कति ठूलो कुल छ। सारा यूरोप आउँछ। यो भारत त अलग्गै कुनामा छ। बाँकी सबै खलास हुनु छ। योगबलद्वारा तिमीले सारा विश्वमाथि विजय प्राप्त गर्छौ, पवित्र पनि बन्नु छ, यी लक्ष्मी-नारायण जस्तै। त्यहाँ

विकारी दृष्टि हुँदैन। पछि गएर तिमीलाई धेरै साक्षात्कार हुन्छ। आफ्नो देशको नजिक आउनाले वृक्ष आदि देखिन्छ नि। त्यसैले खुशी हुन्छ— अब आफ्नो घरको नजिक आइपुगेका छौं। तिमी पनि घर जाँदै छौ त्यसपछि आफ्नो सुखधाममा आउने छौ। थोरै समय बाँकी छ, स्वर्गबाट बिदाई लिएको कति समय भयो। अब फेरि स्वर्ग नजिक आइरहेको छ। तिम्रो बुद्धि माथितिर जान्छ। त्यो हो निराकारी दुनियाँ, जसलाई ब्रह्माण्ड पनि भन्छन्। हामी त्यहाँका निवासी हौं। यहाँ ८४ को पार्ट खेल्यौं। अब हामी जान्छौं। तिमी बच्चा हौ अलराउण्ड, सुरुबाट लिएर पूरा ८४ जन्म लिनेवाला हौ। ढिलो आउनेलाई अलराउण्डर भनिदैन। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— अधिकतम र न्यूनतम कति जन्म लिन्छौ? एक जन्म पनि हुन्छ। पछि सबै फर्केर जान्छन्। नाटक पूरा भयो, खेल समाप्त। अहिले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— मलाई याद गर, अन्त मति सो गति हुन्छ। बाबाका साथमा परमधाममा जान्छौ। त्यसलाई भनिन्छ मुक्तिधाम, शान्तिधाम अनि फेरि सुखधाम। यो हो दुःखधाम। माथिबाट सबै सतोप्रधान र फेरि सतो, रजो, तमोमा आउँछन्। एक जन्म लिन्छन् भने पनि त्यसमा पनि यी चार अवस्थाहरू हुन्छन्। कति राम्ररी बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ, फेरि पनि याद गर्दैनन्। बाबालाई पनि बिर्सिन्छन्, नम्बरवार त हुन्छन् नि। बच्चाहरूले जानेका छन्— नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार रुद्रमाला बन्छ। कति करोडौंको रुद्रमाला हुन्छ। बेहदको विश्वको यो रुद्रमाला हो। ब्रह्मा नै विष्णु, विष्णु नै ब्रह्मा, दुवैका उपनाम हेर, यी प्रजापिता ब्रह्माका नाम हुन्। आधाकल्पको लागि फेरि आउँछ रावण। दैवी राज्य, फेरि इस्लामी राज्य...। आदम-बीबीलाई पनि याद गर्छन्, स्वर्गलाई पनि याद गर्छन्। विश्व स्वर्ग थियो, बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ। बेहदका बाबा, सर्वोच्च भगवानले, उच्च भन्दा उच्च पढाइ पढाउनु हुन्छ। सबैभन्दा उच्च पद मिल्छ। सबैभन्दा उच्च शिक्षक हुनुहुन्छ बाबा। उहाँ शिक्षक पनि हुनुहुन्छ भने साथै लैजाने भएकाले सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। यस्ता बाबाको किन याद रहँदैन। खुशीको पारा चढिरहनु पर्छ। तर युद्धको मैदान हो, मायाले रहनै दिँदैन। घरी-घरी गिर्छन्। बाबाले त भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यादबाटै तिमीहरू मायाजित बन्छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबाले जे सिकाउनु हुन्छ त्यसलाई व्यवहारमा ल्याउनु छ, केवल कागजमा टिप्ने मात्र होइन। विनाश भन्दा पहिला जीवनबन्धनबाट जीवनमुक्त पद प्राप्त गर्नु छ।

२) आफ्नो समय विनाशी कमाईको पछि अधिक खर्च गर्नु छैन किनकि यो त सबै माटोमा मिलेर जान्छ। त्यसैले बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा लिनु छ र दैवीगुण पनि धारण गर्नु छ।

वरदान:- अथोरिटी बनेर समयमा सबै शक्तिलाई कार्यमा लगाउने मास्टर सर्वशक्तिमान भव सर्वशक्तिमान बाबाद्वारा जुन सर्वशक्तिहरू प्राप्त भएको छ त्यसलाई जस्तो परिस्थिति, जस्तो समय र जुन विधिले तिमी कार्यमा लगाउन चाहन्छौ त्यस्तै रूपबाट यी शक्तिहरू तिम्रो सहयोगी बन्न सक्छन्। यी शक्तिहरूलाई वा प्रभु-वरदानलाई जुन रूपमा चाह्यो त्यो रूप धारण गर्न सक्छ। अहिले भर्खरै शीतलताको रूपमा, अहिले भर्खरै जलाउने रूपमा। केवल समयमा कार्यमा लगाउने अधिकारी (अथोरिटी) बन। यी सबै शक्तिहरू त तिमी मास्टर सर्वशक्तिमानका सेवाधारी हुन्।

स्लोगन:- स्व पुरुषार्थ वा विश्व कल्याणको कार्यमा जहाँ हिम्मत हुन्छ त्यहाँ सफलता हुनु नै छ।